

Το Έργο της Δευτέρας Παρουσίας του Λόγου εντός του Ανθρώπου

www.workofthesecondcoming.com

~*~

Περί της Μητρός Λόγου

Προδημοσίευση από το βιβλίο του Στέλιου Φανού
«Το θείο σχέδιο για τη νέα κοσμική περίοδο»

Περί της Μητρός Λόγου

Προδημοσίευση αποσπασμάτων απ' το βιβλίο του Στέλιου Φανού «Το θείο σχέδιο για τη νέα κοσμική περίοδο»

Ίσως πουν: πώς είναι δυνατόν η Μητέρα να είναι ο Λόγος Θεός, ένα με τον Υιό της; Είναι δυνατόν ο Λόγος να είναι Μητέρα και Υιός;

Λέμε: πώς είναι δυνατόν ο άνθρωπος να έχει μητρότητα και Εκείνος διά του οποίου έγιναν όλα όσα υπάρχουν να μην έχει; Πραγματικά, πώς Αυτός θα γινόταν άνθρωπος μόνον ως άνδρας, αφού ο άνθρωπος είναι άνδρας και γυναίκα; Δεν ήταν και στη Μαρία λοιπόν ο Λόγος;

Στην Πρώτη του Παρουσία, ο Λόγος, παρ' ότι ενανθρωπίστηκε ως Υιός και Μητέρα, φανερώθηκε μόνον ως Λόγος Υιός. Έτσι, το μυστήριο της ενσάρκωσης του Λόγου αποκαλείται από τους Πατέρες *θεανδρικό*, παρόλο που οι ίδιοι δήλωσαν ότι ο Χριστός είχε ενωμένα εντός του τα δύο φύλα. Ο Υιός θεωρήθηκε τέλειος Θεός, ενώ η Μητέρα απλά τέλειος άνθρωπος, που είτε δεν μετείχε του προπατορικού αμαρτήματος είτε είχε καθαρθεί από αυτό κατά τη στιγμή της παράδοσης του εαυτού της στο θείο θέλημα, όταν την επισκέφθηκε ο Γαβριήλ και την επισκίασε το Άγιο Πνεύμα δρομολογώντας την εγκυμοσύνη της.

Ωστόσο η αλήθεια είναι πως, μολονότι αφανώς, ο Λόγος εκδηλώθηκε τότε και από τη Θεοτόκο. Για την αφανή της δράση έχουν δοθεί τα εξής:¹

Είμαι εγώ, ο ένας και μοναδικός υπάρχων Λόγος, ο Λόγος που διέπει, που κατευθύνει, που κυβερνά όλες τις υπάρξεις, όλους τους κόσμους, όλη την ασύλληπτη Δημιουργία. Είμαι ο Δημιουργός από τον οποίον εξεπορεύθης, είμαι ο Εαυτός σου, με τον οποίο βρίσκεσαι συνδεδεμένος άρρηκτα (...).

Περπάτησα στη Γη. Δεν αναφέρομαι την ώρα αυτή στον Λόγο Ιησού Χριστό, που γνώρισες, που άκουσες, που έγινε φανερό και έκδηλο σ' εσένα ότι περπάτησε κοντά σου απ' τα δείγματα, από τη διδασκαλία του, από τα θαύματα και όλη τη ζωή του και από την ανεπανάληπτη σταυρική θυσία του. Μιλώ για τη Μητέρα.

(...) Περπάτησα επομένως, άνθρωπε, κοντά σου σε δύο μορφές ταυτόχρονα. Δεν εμφανίστηκα μέσα από τη μορφή της γυναικός, δεν σου έδωσα δείγματα φανερά. Έμεινα αφανής, καλυμμένος, διότι η σκοπιμότητα της εποχής απαιτούσε αυτού του είδους την εκδήλωση. Παρ' όλα αυτά, ουδόλως διέφερα. Ήμουν ο Λόγος ντυμένος με μια μορφή γυναικός (...). (...) εκδηλούμενος εκ του σκηνώματος Ιησού ήμουν ο αυτούσιος Λόγος (...) και το σκηνώμα της Μητέρας περιείχε αυτούσιο τον Λόγο, σε απόλυτη συνοχή, αρμονία, ένωση και ισορροπία με όλες τις εκδηλώσεις που φανέρωνα από το σκηνώμα Ιησούς, διότι δεν υπήρχε ουσιαστικά κανένας διαχωρισμός.

(...) Αυτή την περίοδο θα σου μιλήσω ως Μητέρα Λόγος, γιατί θέλω να σου τονίσω την αέναη ύπαρξη του Λόγου, που δεν δέχεται κανένα περιορισμό και μπορεί να εκδηλώνεται είτε ως θήλυ είτε ως άρρεν, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν είναι ο ίδιος αυτούσιος Λόγος.

Ας συγκρατήσουμε από εδώ ότι ο Λόγος ήταν ολόκληρος τόσο στον Ιησού όσο και στη Μαρία. Στη νέα κοσμική περίοδο της ωρίμανσης, ο Λόγος αποκαθιστά την αλήθεια περί του Όλου Εαυτού του:

Εγώ ειμί ο ουδέτερος Λόγος, λαλών ως άρρην ή ως θήλυ, ενδυόμενος τα φύλα της διπλότητάς σου, άνθρωπε, για να αποκαταστήσω μέσα στις λειτουργίες της ύλης την ενότητα, για να διαγράψω την τάση του διαχωρισμού από τη μνήμη των σκηνωμάτων σου που φέρουν ανδρικά ή γυναικεία χαρακτηριστικά και να ενεργοποιήσω τη μνήμη της Ολότητας και της ουδετερότητας του Λόγου. Εγώ ειμί ο ενεργοποιών τις λειτουργίες του είναι σου, λαλών ως Υιός, λαλούσα ως Μητηρ.

(...) Εγώ ειμί ο φέρων την ελευθερία και τη ζωή – εγώ ειμί η φέρουσα την αγάπη και την αλήθεια. Μη διαχωρίζεις τις ιδιότητές μου σε άρρενες και θήλειες! Όμοια θα μπορούσα να σου πω: εγώ ειμί η φέρουσα την ελευθερία και τη ζωή – εγώ ειμί ο φέρων την αγάπη και την αλήθεια.²

¹ Πολυγραφημένα, Δ' Ομιλιών, σ. 141-143, 1983.

² Παππά, Αναστασία, Στη Φωταύγεια του Ανθρώπου, Κίνηση Ιδεών, Αθήνα, 2001, σ. 394.

Προφανώς η υποτιμημένη όψη τόσο του ανθρώπου όσο και του Θεού ήταν η θήλεια, και βλέπουμε ότι η κίνηση αποκατάστασης έγινε από τον Διδάσκαλο Ιωάννη, που ανύψωσε με δύναμη στην ανθρώπινη συνείδηση τόσο τη Μητέρα όσο και τη γυναίκα. Ταυτόχρονα, η Μητέρα, ξεκινώντας διά της Αναστασίας το 1981 τη διδασκαλική της λειτουργία και τη θεουργική της παρέμβαση υπέρ της ανθρωπότητας, φανέρωσε τον Εαυτό της ως τον Έναν Λόγο.

Όμως, τόσο από τον Δάσκαλο όσο και από την Αναστασία, εκδηλώνονταν και εκδηλώνεται ο Όλος Λόγος και όχι απλώς οι άρρενες ή οι θήλειες ποιότητές του. Έτσι, αυτό που συνέβαινε στη συλλειτουργία Δασκάλου Ιωάννη – Αναστασίας ήταν αυτό που δεν είχε τελεστεί κατά την Πρώτη Παρουσία: ο Λόγος εκδήλωνε την Ολότητά του, τόσο από άρρεν όσο και από θήλυ σκήνωμα, ενώπιον της μικρογραφίας της ανθρωπότητας την οποία συνέθετε το σώμα των μαθητών. Με αυτό τον τρόπο άρχισε η αποκάλυψη του Ουδέτερου Λόγου, μέσα από δύο σκηνώματα καταρχάς:

(...) διαμέσου αυτής της εκδήλωσής μου πάνω στον πλανήτη σου και εντός σου σε ταυτίζω με την Ολότητα Λόγο, με την απόλυτη ουδετερότητά του, με την πλήρη ολοκληρωτική του συνένωση, που περιλαμβάνει κάθε στοιχείο. Σε αποσπώ από την προσκόλλησή σου στον μεμονωμένο Λόγο Υιό ή Λόγο Μητέρα και σε εισάγω στην άπειρη παλμοδόνηση της ολοκληρωμένης ουδετερότητας, ως χάρη και παροχή θείας ενέργειας, που μέχρι τώρα δεν μπορούσες ούτε να χωρέσεις ούτε να αντέξεις.³

Αν και αποκαθαρμένη από το προπατορικό αμάρτημα διά του Αγίου Πνεύματος, απόλυτα αγνή και εξυψωμένη πάνω από όλη την ανθρωπότητα, όπως λένε οι Πατέρες, η Θεοτόκος, σύμφωνα με τη χριστιανική θεολογία, δεν είναι παρά ένας άνθρωπος που βρίσκεται ανάμεσα στην Τριαδική Θεότητα και σε όλους εμάς, υπεράνω αγγέλων και αγίων. Το αποτέλεσμα ήταν ότι δίχως την αναγνώριση της θεότητας της Μητρός δεν υπήρχε η δυνατότητα για τους αγίους και τις αγίες, στις εμπειρίες ένωσής τους με το θείο, να βιώσουν τον Λόγο ως Υιό Μητέρα. Τον βίωναν μόνον ως Υιό. Όπως οι διδασκαλίες διευκρινίζουν, ο Δάσκαλος Ιωάννης ήταν «ο πρώτος άνθρωπος που υψώθηκε στα στάδια της επίγνωσης του Ουδέτερου Λόγου και της ενότητας με αυτόν».⁴

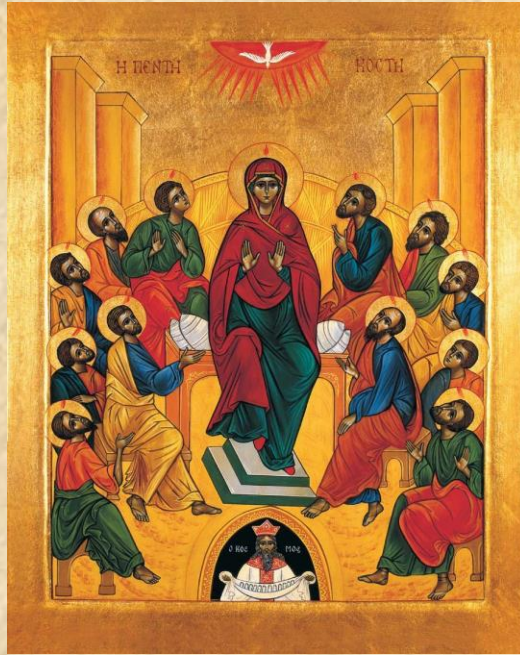
Η αιτία για το ότι η Μαρία δεν κατέδειξε φανερά τη θεότητά της κατά την Πρώτη Παρουσία του Λόγου ήταν βέβαια το πατριαρχικό καθεστώς, με τον αποκλεισμό των γυναικών από τα δημόσια πράγματα και τη γενικότερη υποτίμησή τους, το οποίο φανέρωνε το σκληρότερο ίσως πρόσωπό του στο Ισραήλ, στο έθνος στο οποίο είχε επικρατήσει ο απόλυτος εξοβελισμός του θήλεος από το θείο όσο και από την ιεροσύνη.

Αναγκαστικά, η αλήθεια για τη Μητέρα έμεινε καλυμμένη. Η έντονη ανισοτιμία των δύο φύλων προβλήθηκε στους ουρανούς και τα αρσενικά Ιερατεία άφησαν τους πιστούς να νομίζουν ότι το Άγιο Πνεύμα το έλαβαν μόνον άνδρες, παρ' ότι το κεντρικό πρόσωπο της Πεντηκοστής ήταν η Θεοτόκος. Όπως γράφει π.χ. ο κορυφαίος Ρώσος θεολόγος, Βλαντιμίρ Λόσκυ: (...) *το Άγιο Πνεύμα κατήλθεν ακόμη μίαν φοράν εις την Θεοτόκον την ημέραν της Πεντηκοστής (...)*.⁵ Μπορεί μάλιστα να βρει κανείς κάποιες αγιογραφίες της Πεντηκοστής –οι πιο παλιές του 6ου αιώνα–, όπου στο κέντρο των Αποστόλων στέκει η Μητέρα με το Άγιο Πνεύμα πάνω από το κεφάλι της.

³ Δώριζας, Διονύσιος, *Το Σάλπισμα*, Κονιδάρης, Αθήνα, 1988, σ. 167.

⁴ Παππά, Αναστασία, *Στη Φωταύγεια του Ανθρώπου*, Κίνηση Ιδεών, Αθήνα, 2001, σ. 255.

⁵ Λόσκυ, Βλαδίμηρος, *Η Μυστική Θεολογία της Ανατολικής Εκκλησίας*, Ίδρυμα Ευαγγελιστής Μάρκος, Θεσσαλονίκη, 1986, σ. 228.

Βασικό μέρος της αποστολής του Ιωάννη ήταν η διακήρυξη της θεότητας της Θεοτόκου και ταυτόχρονα η αναγνώριση κι η ολόπλευρη στήριξη της απεσταλμένης που είχε στην εποχή μας προορισμό να φανερώσει πρώτη τη Μητέρα στους ανθρώπους ως τον ίδιο τον Ουδέτερο Λόγο, σε πλήρη ταυτότητα με τον Υιό, εκδηλώνοντας τη λαμπρότητα της χάρης και των πνευματικών της εξουσιών και παρεμβαίνοντας μ' αυτές για την αλλαγή του κόσμου και την ανάσταση της ανθρωπότητας. Μιλάμε για την Αναστασία.

Η φανέρωση βέβαια της Λόγου Μητρός είναι μια αποκάλυψη που αφορά το μυστήριο της Αγίας Τριάδας, έτσι, θα ήταν ενδιαφέρον να μάθουμε αν η δυνατότητα νέων αποκαλύψεων σχετικά με την Αγία Τριάδα είναι αποδεκτή από τη χριστιανική θεολογία. Λοιπόν, σύμφωνα με τη θέση του αγίου Κυρίλλου, αυτό ακριβώς συμβαίνει. Ιδού:

Παρίστατο ανάγκη όπως το άγιον Πνεύμα συνεχίσει εσαεί την αποκαλυπτική του δράση, διότι ο Κύριος «ου κατέληξεν αποκαλύπτων».⁶ Η φράση αυτή του αγίου Κυρίλλου είναι κατ' εξοχήν πολυσήμαντος (...). Αφού ο ενανθρωπήσας Χριστός «ου κατέληξεν αποκαλύπτων», έπεται ότι συνεχίζεται η αποκάλυψις. Το εξακολουθητικώς όμως αποκαλυπτόμενον είναι πάντοτε το μυστήριο της αγ. Τριάδος και της οικονομίας του Υιού. Πώς συμβαίνει να υπάρχει συνεχής αποκάλυψις του αυτού πράγματος, της αυτής αληθείας, αποτελεί ακανθώδες θεολογικόν πρόβλημα (...).⁷

[Απόδοση δική μας] Ήταν ανάγκη το Άγιο Πνεύμα να συνεχίσει για πάντα την αποκαλυπτική του δράση, διότι ο Κύριος δεν ολοκλήρωσε τις αποκαλύψεις. Η φράση αυτή του Αγίου Κυρίλλου είναι ιδιαίτερα πολυσήμαντη (...). Αφού ο Χριστός που ενανθρωπίστηκε δεν ολοκλήρωσε τις αποκαλύψεις, σημαίνει ότι συνεχίζεται η αποκάλυψη. Αυτό όμως που αποκαλύπτεται εξακολουθητικά είναι πάντοτε το μυστήριο της Αγίας Τριάδας και το μέρος του θείου σχεδίου για τη σωτηρία του ανθρώπου, που αφορά τη δράση του Υιού.

⁶ «Ου γαρ κατέληξεν αποκαλύπτων ημίν ο Μονογενής, του καθ' εαυτόν μυστηρίου την δύναμιν αποκαλύψας τοις πρώτοις εν αρχαίς· ενεργεί δε τούτο διά παντός, ενσπεύρων εκάστω τον διά του Πνεύματος φωτισμόν και χειραγωγών εις επίγνωσιν των υπέρ νουν και λόγον τους αγαπώντας αυτόν» (ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ, *Εις το κατά Ιωάννην*, PG 74, 576).

⁷ Στ. Παπαδόπουλου, *Πατέρες, Αύξεις της Εκκλησίας, Άγιον Πνεύμα*, Αθήνα 1975, σελ. 10-21 – *Ο Παράκλητος ως διδάσκαλος της αληθείας κατά τον Ευαγγελιστήν Ιωάννην*. Βιβλιοθήκη «Πορφυρογέννητος» της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Έτσι, ο Παράκλητος Ιωάννης, εν Πνεύματι Αγίω, και βάσει της αλήθειας ότι «το εξακολουθητικώς όμως αποκαλυπτόμενον είναι πάντοτε το μυστήριο της αγ. Τριάδος», εμπλούτισε ακριβώς αυτό το μυστήριο με την αποκάλυψη του Λόγου ως Υιού Μητρός.

Πρέπει τώρα να παραδεχθούμε ότι, από άνδρες και γυναίκες, στη συντριπτική τους πλειοψηφία, η πατριαρχία βίωνταν ως κάτι τόσο φυσιολογικό, που η ιδέα ότι η φανέρωση του Λόγου παρέμενε ανολοκλήρωτη αφού είχε γίνει μόνον από άνδρα, απλά, δεν μπορούσε να διαπεράσει το νου τους... Μόνο σήμερα η ανάπτυξη της συνείδησης επιτρέπει στον μέσο άνθρωπο να χωρέσει σταδιακά την αντίληψη του Λόγου ως Υιού Μητρός και, ως εκ τούτου, να δεχθεί την εκπροσώπηση του Λόγου από θήλυ σκήνωμα.

Έχοντας βιώσει τις «αρσενικές» αρετές μέσα απ' τον άντρα και τις «γυναικείες» μέσα από τη γυναίκα, η ανθρωπότητα στέκει στην αρχή της νέας αυτής κοσμικής περιόδου μπροστά στην αναγκαιότητα να εργασθεί για την ενοποίησή της και για το τέλος της αντιπαλότητας των φύλων. Πράγμα που σημαίνει ότι κάθε ανθρώπινο ον θα αρχίσει να συνδυάζει αρμονικά τις λεγόμενες αντρικές με τις λεγόμενες γυναικείες αρετές, και στην εποχή μας αυτό αρχίζει κιόλας να παίρνει μορφή. Δεν είναι μόνον οι γυναίκες που αναπτύσσουν εμφανώς την άρρενα πλευρά τους, πολλοί άντρες κάνουν το ίδιο με τη δική τους θήλεια πλευρά. Είναι τιμή και ολοκλήρωση για έναν άντρα –αλλά και σεβασμός προς τη γυναίκα, αληθινή αγάπη και έμπρακτη απόδειξη της ισοτιμίας– να φροντίζει τα παιδιά, να μαγειρεύει, να κάνει καθαριότητα κι όλα εκείνα, τέλος πάντων, που οι πατεράδες μας θεωρούσαν γυναικείες ασχολίες. Έχει έτσι την ευκαιρία να ενώσει τη θήλεια με την άρρενα πλευρά του, τη μητρότητα με την πατρότητά του.

Αυτό που τελικά συμβαίνει είναι ότι, όπως η ανθρώπινη διττότητα έκανε αναγκαία τότε τη διττή ενσάρκωση του Λόγου, με τον ίδιο τρόπο σήμερα οι ανάγκες ενοποίησης της ανθρώπινης ύπαρξης έλκουν στην εποχή της ωρίμανσης της συνείδησης τη φανέρωση του Ενοποιημένου Λόγου Υιού Μητρός.

Αναστασία

Όπως ο Λόγος Υιός και υιός του Ανθρώπου εκδηλώθηκε δυναμικά ως ο ενιαίος Λόγος Διδάσκαλος κατά την Πρώτη Παρουσία, έτσι η Λόγος Μητέρα και θυγάτηρ του Ανθρώπου ήταν ανάγκη να εκδηλωθεί δυναμικά κατά τη Δευτέρα Παρουσία, ως ο ενιαίος Λόγος Διδασκάλισσα.

Καθώς το πλήρωμα του χρόνου για τη φανέρωση της Μητρός ως του ιδίου του Λόγου είχε φθάσει, η Αναστασία Παππά ήρθε στον κόσμο μ' αυτό τον προορισμό το 1963.⁸ Η συνάντησή της με τον Διδάσκαλο Ιωάννη το 1981 εγκαινίασε μια συλλειτουργία πολύχρονη, που επέφερε μεγαλειώδη πνευματική καρποφορία. Για την ένωση και το κοινό τους Έργο παραθέτουμε εδώ ένα απόσπασμα από διδασκαλία του 1989, που αναφέρεται στην Αναστασία:

Αυτή η ύπαρξη ενούμενη με τον Διδάσκαλο της νέας κοσμικής περιόδου, τον γνωστό σ' εσάς ως Ιωάννη, θα ανακυκλώσει εντός των ανθρώπων την αλήθεια και τη γνώση, θα την αφυπνίσει, θα φανερώσει τη νέα Δημιουργία. Ως ένα, χωρίς διαχωρισμό, χωρίς να υπάρχουν βηματισμοί αποστάσεων, αλλά με τον συντονισμό της μορφής και του αμόρφου, με τον συντονισμό της θείας Μήτρας και του άμορφου Νου, Ιωάννης Δάσκαλος και Μητέρα Δάσκαλος θα δώσουν στον άνθρωπο το μήνυμα και την πραγμάτωση της ενοποίησης, το μήνυμα και την πραγμάτωση της ανάστασης (...).⁹

⁸ Γεννήθηκε στην Αθήνα. Από την κατά σάρκα μητέρα της ήταν ταγμένη στη Θεοτόκο. Έτσι, βαπτίστηκε στο ναό της Παναγίας Μητρός στην Τήνο.

⁹ Δώριζας, Διονύσιος, *Δάσκαλος Ιωάννης*, Κονιδάρης, Αθήνα, 1989, σ. 131-132. Όλες οι παρόμοιες δηλώσεις για την πραγμάτωση της ανάστασης ηκούσαν στα αυτιά μας ως κάτι

Ο Ιωάννης υπενθύμισε και ενεργοποίησε εντός της Αναστασίας τον εξαιρετικό πνευματικό της προορισμό, ο οποίος αφορούσε την αποκάλυψη της Μητέρας ως της Ολότητας του Λόγου, και την πολύπλευρη και ποικιλόμορφη δράση της, μέσα από την απόλυτη ένωσή της με τον Ιωάννη, για την ανάσταση του ανθρώπου και του κόσμου. Και εδώ πρέπει να επιμεινουμε ξανά, πως, αν και για τις ανάγκες του ανθρώπου έπρεπε να φανερώσει τη Μητέρα και ως τη θήλεια αρχή του Λόγου, σε καμιά περίπτωση η Αναστασία δεν είχε έρθει στον κόσμο για να κηρύξει έναν θηλυκό Θεό διαφορετικό απ' τον Λόγο Υιό! Αυτό που θα φανέρωνε ήταν η ταύτιση Μητρός και Υιού, ο Ένας Ενοποιημένος Ουδέτερος Λόγος. Με τα λόγια του Ιωάννη:

(...) ο Πατέρας ορίζει αυτή την εποχή ο Λόγος Μητέρα να φανερωθεί, να διδάξει και να αποκαλύψει στην ανθρωπότητα την αλήθεια για την ύπαρξή του, διαλαλώντας σ' ολόκληρη την οικουμένη ότι η Μαρία Θεοτόκος και ο Ιησούς ο Χριστός ένα είναι, ο ίδιος Λόγος, που ενανθρωπίστηκε σύμφωνα με τις ανάγκες της διττότητας σε δύο σκηνώματα, ανδρός και γυναικός, για να βοηθήσει τον άνθρωπο.¹⁰

Αυτός ο προορισμός, ο καταγεγραμμένος από την αρχή των αιώνων, αφορά βέβαια την ανάσταση του ανθρώπου και του πλανήτη, και τη διάχυση αυτής της ανάστασης στους κόσμους. Και επειδή αυτά ακούγονται και είναι πράγματι συγκλονιστικά, ας πούμε ότι δεν μιλάμε για κάποιο ασυνήθιστο ον που προκαλεί δέος.

Τρωτή και ευάλωτη, παρ' ότι σταθερό και ακλόνητο σημείο για όλους μας και για τον κόσμο, δίχως επίκριση, δίχως θρόνο και άμβωνα, καθόλου εκστατική, καταφάσκοντας ολοκληρωτικά στη ζωή, ανυπεράσπιστα στα χτυπήματα,¹¹ εκθέτοντας τις αδυναμίες της όπως άλλοι εκθέτουν τα προσόντα τους, με μόνιμο άγχος μη θεωρηθεί ως κάτι ανώτερο, περνάει αθόρυβα και συναντιέται με τα «τμήματα του Ανθρώπου» στον μόχθο της επιβίωσης, στους χώρους, τις συνήθειες και τους τρόπους τους, με τη δύναμη της αγάπης που πλένει τα πόδια των άλλων, ως ένας συνοδοιπόρος με δοτικότητα δίχως μέτρο.

Κουβαλώντας αυτό τον προορισμό που θα συνέθλιβε τον καθέναν, έχοντας διαμορφώσει το μεγαλύτερο μέρος της διδασκαλίας του Έργου της Δευτέρας Παρουσίας¹² και διδάξει για πάνω από δέκα χρόνια τα στελέχη του, έχοντας με όλους τους τρόπους γευθεί την περιθωριοποίηση, την αμφισβήτηση και την απόρριψη, σε αδιάλειπτη όμως πνευματική εγρήγορση για τη διαρκή προώθηση του Έργου στα νέα στάδια, θυόμενη για τη διάνοιξη του κάθε επόμενου σταδίου και ελευθερώνοντας τον δρόμο για τους υπόλοιπους, ωθώντας συνεχώς μπροστά ή γυρίζοντας πίσω για να σηκώσει τους πεσμένους, βιώνοντας την αγωνία του μετεωρισμού μπρος σε κάθε καινούργιο βήμα και μαθαίνοντας από τα λάθη της, εκδηλώνοντας την ένωσή της, δείχνοντας τη Μητέρα και όχι τον εαυτό της, η Αναστασία θέτει ενώπιον του ανθρώπου την πραγματικότητα της έκφρασης του Λόγου από θήλυ σκηνώμα, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι *ουδείς προφήτης δεκτός εστιν εν τη πατρίδι αυτού* (Λκ. 4:24).

συμβολικό, μια ασαφής ιδέα. Κανείς δεν ήταν σε θέση να συλλάβει το πραγματικό περιεχόμενο αυτής της έννοιας. Μόνον αργότερα, καθώς ετελείτο διά της συλλειτουργίας Μητρός – Αγαπητού, υπό την πλήρη επιστασία, καθοδήγηση και προστασία του Δασκάλου Ιωάννη, μόνον καθώς ξεδιπλώνονταν οι ποικίλες πτυχές της, κατανοούσαμε εκ των υστέρων τι περίπου είναι η ανάσταση.

¹⁰ Παππά, Αναστασία, *Προσκλητήριο Θέωσης*, Διεθνές Κέντρο Εσωτερικού Χριστιανισμού, Αθήνα, 1992, Εισαγωγή του Ιωάννη, σ. 12.

¹¹ Όσοι βλέποντας τη χάρη και το φως της Αναστασίας μπαίνουν στον πειρασμό να σκεφθούν ότι η ζωή της είναι εύκολη, βρίσκονται σε μεγάλη πλάνη. Αυτοί που είναι κοντά της γνωρίζουν ότι περνάει διά πυρός και σιδήρου και ότι τίποτε δεν της χαρίζεται.

¹² Αυτή η διδασκαλία δεν ήταν και δεν είναι απλώς έμπνευση εκ του Λόγου, όπως είναι αρκετά από όσα έρχονται διά των μαθητών, αλλά η ίδια η παρουσία, η δράση και η εκδήλωση της Λόγου Μητρός, κι αυτό είναι κάτι πολύ διαφορετικό.

Διάφανη στα μάτια των ανθρώπων, κι όμως, με το έργο της ακόμα αόρατο· εκούσια μπλεγμένη στην ανθρώπινη μοίρα και σταυρωμένη στον σταυρό του ανθρώπου, κι όμως, κυοφορώντας το νέο κόσμο: ένα κορίτσι που είχε από τα δεκαοχτώ του κιόλας χρόνια τεθεί μαζί με τον Ιωάννη επικεφαλής των στρατιών της χάριτος που «μισεί το αδυσώπητο πεπρωμένο»,¹³ μεταποιώντας τα θεμέλια του κόσμου και υφαίνοντας, ως σημείο και φορέας συγκέντρωσης των δυνάμεων της αποκατάστασης και της ανάστασης επί της Γης, ένα νέο πεπρωμένο ελευθερίας για τον άνθρωπο.

Για τον εαυτό της, ελάχιστα πράγματα βρίσκουμε να έχει πει κατά τα 37 συναπτά έτη που υπηρετεί το Έργο του Λόγου. Ας μας επιτραπεί να παραθέσουμε κάποια εδώ:

Δεν ήρθα, αγαπημένοι μου, να σας πω να ακολουθήσετε εμένα. Δεν ήρθα για να κάνω μαθητές. Δεν ήρθα να σας καλέσω να συμμετάσχετε στο Έργο μου, γιατί δεν έχω τίποτε δικό μου. Τίποτε δεν μου ανήκει. Τα πάντα ανήκουν στον Πατέρα, και μόνον ό,τι ο Πατέρας μου δίνει μπορώ να σας δώσω. Αν έστω και για μια στιγμή πιστέψω ότι αυτό που από μέσα μου εκπορεύεται μου ανήκει, τότε χάνει τη δύναμή του. Τότε δεν μπορώ να εκφράσω ούτε μια λέξη από το στόμα μου.

(...) Γι' αυτό απροκάλυπτα παρουσιάζω τις λειτουργίες ένωσης που μέσα μου συντελούνται. Απροκάλυπτα, με ταπεινότητα και επιγνώση, σας λέω ότι, ναι, ο Λόγος Μητέρα μιλάει μέσα από ανθρώπινο σκήνωμα, γιατί αυτό είναι το Έργο της Δευτέρας Παρουσίας, και ενσωματώνεται και εκδηλώνεται και χρησιμοποιεί τα χέρια και τα μάτια και τα χείλη του. Χρησιμοποιεί την καρδιά του και εκπέμπει τις δονήσεις του, γιατί αυτό είναι το Έργο της Δευτέρας Παρουσίας, και γιατί αυτό πρέπει όλοι να το βιώσετε, να το συνειδητοποιήσετε, να το ζήσετε. Πρέπει όλοι να το φανερώσετε από εντός σας.¹⁴

Πάτερ Ουράνιε, ευρίσκομαι στη Γη για να εκδηλώσω έναν προορισμό. Για να φανερώσω, σύμφωνα με τη δική σου βουλή και το δικό σου θέλημα, τη Διδάσκαλο Λόγο Μητέρα, αποκαθιστώντας στην ανθρώπινη συνείδηση όλες τις ατελείς συλλήψεις περί του Λόγου, καθώς και όλες τις ατελείς συνδέσεις που έχουν μέχρι σήμερα πραγματοποιηθεί με αυτόν. Ευρίσκομαι στη Γη για να παρουσιάσω μια διδασκαλία. Για να ανακαλέσω στα ένδον κάθε ανθρώπινης ύπαρξης την επίγνωση της θείας ουσίας της, ώστε να κατανοήσει ότι εντός της εδρεύει ο Διδάσκαλος Λόγος και ότι από εντός της θα εκδηλωθεί η μία άπειρη Ύπαρξη, ο Λόγος Διδάσκαλος Υιός Μητέρα. Ευρίσκομαι στη Γη για να καταρρίψω καθετί που υποκαθιστά την ανάγκη του ανθρώπου για εκπαίδευση στην ενότητα. Να καταρρίψω οποιασδήποτε μορφής υποκατάστατα δημιουργούν εφησυχασμό στην ανθρώπινη συνείδηση οδηγώντας τη να αρκείται σε περιορισμένες καταστάσεις φωταύγειας, όταν η ίδια είναι μια έκφραση του φωτός και γενεσιουργός πηγή του, ένα με την πηγή του παντός.¹⁵

Αγαπημένε Πατέρα, ως θυγάτηρ του Ανθρώπου, ως Γυναίκα Μητέρα, παρεμβαίνουσα στην Ιστορία της Γης, αποτυπώνοντας τους παλμούς του σώματός μου και της υπάρξεώς μου πάνω σε αυτό τον πλανήτη, δέομαι για την εξέλιξή του.¹⁶

Θα ήταν όμως χρήσιμο να δούμε κάποια ακόμη από αυτά που ο Δάσκαλος έχει πει γι' αυτήν. Έχουμε εδώ τα λόγια του από τη δημόσια εκδήλωση της 2.2.1992,¹⁷ όπου προσφωνεί την Αναστασία με το υποκοριστικό της (Νάντια):

Πολλές φορές με ακούσατε να σας κάνω ορισμένες δηλώσεις για τη Μητέρα Αναστασία. Ότι την αγαπάω, ότι τη σέβομαι, ότι την τιμώ, ότι είμαι δίπλα της, στο πλευρό της για ό,τι της συμβεί (...) Με το σπαθί της τα δικαιούται. Και ο Δάσκαλος, σαν υπεύθυνος αυτού του Έργου, είναι εκείνος ο πρώτος ο οποίος έχει αρμοδιότητα να τα αναγνωρίσει (...) Επειδή εγώ πράγματι την αγαπάω –και το γράφω και στα βιβλία μου– και την τιμώ, ήθελα μπροστά σε όλους, αν και δεν το έχει ανάγκη (...) να σας κάνω γνωστή την αγάπη μου στη Μητέρα Αναστασία, τη

¹³ Εμπειροκλής: ... *χάρις ... συγγέει δύσκλητον Ανάγκην* – Η χάρη μισεί το αδυσώπητο πεπρωμένο [Plut., Quaest. conv. 745 C (Diels-Kranz 31, B 116)].

¹⁴ Παππά, Αναστασία, *Προσκλητήριο Θέωσης*, Διεθνές Κέντρο Εσωτερικού Χριστιανισμού, Αθήνα, 1992, σ. 159-160.

¹⁵ Παππά, Αναστασία, *Στη Φωταύγεια του Ανθρώπου*, Κίνηση Ιδεών, Αθήνα, 2001, σ. 399.

¹⁶ Στο ίδιο, σ. 262.

¹⁷ Σώζεται μαγνητοσκοπημένη.

συμπαράστασή μου, την εκτίμησή μου. (...) Είναι αητός μεγάλος! Μην παρανοείτε! Παιδιά, να σας πω κάτι: εάν κάποιος μου έδειξε σεβασμό, πραγματικό σεβασμό, προθυμία, τακτ, ευγένεια, είναι η Νάντια. Η Νάντια, που φέρει τη μεγαλύτερη χάρη από όλους σας. Έτσι σας το λέω, για να το έχετε υπόψη σας...

Θέλω να κάνω έναν διαχωρισμό λεπτό. Όλοι ξέρετε ότι η Νάντια εκπροσωπεί τον Λόγο Μητέρα και τον Λόγο γενικά. Σήμερα δεν τιμώ τον Λόγο Μητέρα, όχι. Δεν έχει ανάγκη ο Λόγος, τι τιμή να του κάνω εγώ του Λόγου (...). Τιμώ τον άνθρωπο Αναστασία, που φέρει τον Λόγο σε εκδήλωση. Θέλω να το καταλάβετε (...). Τιμώ τον άνθρωπο που φέρει σε εκδήλωση τον Λόγο.

Ανακεφαλαιώνοντας, τονίζουμε πως δεν κηρύττουμε βέβαια καμιά επιστροφή της Μεγάλης Μητέρας Θεάς (!) ούτε κάποιου είδους πνευματικό φεμινισμό ή αυτονομημένη Μαριολογία, αλλά την εποχή της φανέρωσης της Μητρός –σε ταύτιση με τον Υιό– ως του Ουδέτερου Λόγου, και του Ουδέτερου Λόγου ως Υιού Μητρός.

Η Μητέρα φανερώνεται ήδη ως ο Λόγος από την Αναστασία. Ταυτόχρονα, ως σημείο των καιρών, το ζήτημα της γυναικείας ιεροσύνης αρχίζει να ψηλαφείται ακόμα και στην Ορθοδοξία... Π.χ., η Elisabeth Behr-Sigel (1907-2005) που σπούδασε προτεσταντική θεολογία, πέρασε όμως σε ηλικία 24 ετών στην Ορθοδοξία την οποία και υπηρέτησε για 70 χρόνια, υποστήριξε τη γυναικεία ιεροσύνη σε βιβλίο που εξέδωσε το 1995 μαζί με τον ορθόδοξο επίσκοπο Διοκλείας Κάλλιστο Γουέαρ!¹⁸

Έτσι, και παρόλο που η γλώσσα, βαθιά εμποτισμένη απ' την πατριαρχία, μας παγιδεύει ακόμα, με αποτέλεσμα να αγνοεί π.χ. το θηλυκό γένος του Λόγου αλλά, στην πράξη, και του ανθρώπου (η Λόγος, η άνθρωπος), η αντίληψη περί του Θεού ως άρρενος αρχίζει να δίνει αργά-αργά τη θέση της στον Πατρομήτορα Θεό και στον Λόγο Υιό Μητέρα. Ας μας επιτραπεί τώρα εδώ να παραθέσουμε λίγα μόνον από όσα η Μητέρα εργάζεται εντός μας για την εσωτερική μας απελευθέρωση:

(...) Το θέλημα του Πατρός ορίζει να γνωρίσεις τον Εαυτό σου! Τούτο επιτελώ και προς τούτο εργάζομαι στους κόσμους της Δημιουργίας ως ο εκφραστής της βουλής του Πατρός, καταδεικνύοντας στη μορφή την άμορφη απειρότητα, εντεταλμένη για την έκφρασή της ποικιλοτρόπως, δυνάμενη να τη συμπυκνώνω χωρίς να την περιορίζω ή να την αλλοιώνω, μες στα ηχοχρώματα των ανθρώπινων λέξεων και στις ενεργειακές δομές του πλανήτη.

Το Έργο μου είναι να σε απελευθερώσω, αγαπημένε μου, από τις δομές που έφτιαξες για να σε υπηρετήσουν, οι οποίες σε καταδυναστεύουν δίκως καμιά πλέον ωφελιμότητα για σένα. (...) Το Έργο μου είναι να σου δίνω τον Εαυτό μου μέχρις ότου πληρωθείς απ' αυτόν, και απ' αυτή την πληρότητα της καρδιάς και της ψυχής σου, από την ασφάλεια της βιωμένης αυτής παροχής, να λάβεις το έναυσμα της παράδοσης των στοιχείων που θεωρείς δικά σου,⁽¹⁹⁾ τα οποία μέχρι σήμερα δημιουργούσαν αυτές που θεωρούσες ασφαλείς συνθήκες για την πορεία σου, ώστε να ξεκινήσεις ουσιαστικά τον βηματισμό της χριστοποίησης, εμβαπτιζόμενος εξ αρχής στις θείες καταστάσεις του Ενός Λόγου.

Εγώ ειμί η φέρουσα την αλλαγή στη ροή της ανθρωπότητας για την εμφάνιση της αλήθειας, τελώντας το πατρικό θέλημα· η φέρουσα τον άνθρωπο σ' επαφή με νέες διαστάσεις της ίδιας του της απειρότητας, η διαχέουσα σ' αυτόν το θάρρος να πραγματοποιήσει τη μεταλλαγή του. Εγώ είμαι η μεταφέρουσα τον Θεό της αγάπης και της πληρότητας μέσα στους παλμούς της ζωής, στους παλμούς της ύλης, μέσα από δονήσεις ολοκληρωτικά κατανοητές από τη δομή της ανθρώπινης συνειδήσεως. Προετοιμάζω την οδό της φανέρωσής μου εντός σου, προετοιμάζω την οδό της απολύτου συνένωσής μας, εκεί που εσύ κι εγώ ως ένα θα εκδηλώνουμε τον Εαυτό Λόγο.²⁰

¹⁸ http://e-theologia.blogspot.gr/2012/01/blog-post_1755.html. Από το άρθρο *Φεμινιστική Θεολογία και Ιερωσύνη των Γυναικών*, του Σταύρου Γιαγκάζογλου, δρος θεολογίας.

¹⁹ Σχετικά με την παράδοση των ανθρώπινων στοιχείων μας, η Μητέρα διασαφηνίζει αλλού την πολύ σημαντική αυτή λειτουργία: *Αφησέ με να εισχωρήσω σε καθετί, παρ' όλο που αυτή τη στιγμή δεν είναι όπως θα ήθελες να είναι για να μου το δώσεις. Γιατί μόνον μαζί θα μπορέσουμε να το κάνουμε όπως πρέπει να είναι για να μου το παραδώσεις [Στη Φωταύγεια του Ανθρώπου, σ. 117].*

²⁰ Παππά, Αναστασία, *Μια Πνευματική Τριλογία, Μέρος Β', Η Μαθητεία*, Κίνηση Ιδεών, Αθήνα, 2009, σ. 46-47.

Θα κλείσουμε με μια δήλωση της Αναστασίας από τον πρόλογό της στο δεύτερο βιβλίο της:²¹

(...) εξακολουθώ να ανησυχώ μήπως παρανοηθεί η παρουσία μου και μου αποδοθούν ιδιότητες και ρόλοι ανάλογα με την αντίληψη του καθενός, κι αυτό μου δημιουργεί αγωνία. Θέλω με κάθε τρόπο να καταστήσω σαφές ότι είμαι ένας απλός άνθρωπος όπως όλοι. Οι ιδιαιτερότητες της υπόστασής μου και το βάρος του προορισμού μου, πράγματα με τα οποία βρέθηκα αντιμέτωπη από την ηλικία των δεκαοκτώ ετών, δεν αλλάζουν την απλή αλήθεια ότι δίνω τον ίδιο αγώνα με οποιονδήποτε άλλον στην πορεία της χριστοποίησης πάνω στη Γη. Ως εκ τούτου, δεν αποτελώ «αυθεντία» ούτε κάποιο είδος «πανάκειας» για όλα τα προβλήματα. Πολύ δε περισσότερο, δεν είμαι βέβαια η Μητέρα επί της Γης, αλλά μία ταπεινή λειτουργός της, που προσπαθεί να μην τρέφει ανόητες ψευδαισθήσεις ότι έχει «υπερβεί» την ανθρώπινη φύση και ότι έχει μετουσιώσει κάθε ανθρώπινη αδυναμία.

²¹ Το πρώτο της κυκλοφόρησε το 1992, με τίτλο *Προσκλητήριο Θέωσης*. Στο δεύτερο, *Στη Φωταύγεια του Ανθρώπου* (Κίνηση Ιδεών, 2001), βρίσκονται οι διδασκαλίες της τριετίας 1998-2001. Από τις ίδιες εκδόσεις κυκλοφόρησε μια Τριλογία, το πρώτο μέρος της οποίας (*Η Κλήση*) περιλαμβάνει ομιλίες της Αναστασίας κυρίως σε ανθρώπους που για πρώτη φορά άκουγαν τον Λόγο. Στο δεύτερο μέρος (*Η Μαθητεία*) παρατίθενται εκτεταμένα αποσπάσματα διδασκαλιών από ομιλίες της την περίοδο 2001-2008, ενώ στο τρίτο (*Τηγανίτα με μέλι*) κατατίθενται οι πνευματικοί καρποί της ομάδας που εκπαιδεύεται κοντά της και ιστορείται η πορεία αυτής της ομάδας.